

Vanuit ons oogpunt gezien

Corrie Greefkes

© 2018 Corrie Greefkes / Uitgeverij U2pi
Titel: Vanuit ons oogpunt gezien
Auteur: Corrie Greefkes
Redactie: René Bil

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag
Website uitgever: www.uitgeveriju2pi.nl
Druk: Jouvboekdrukkerij.nl

ISBN: 978 90 8759 833 4
NUR: 860

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier, zonder voorgaande toestemming van de uitgever.

Corrie over haar derde boek

Ik heb voordat ik dit boek ging schrijven zevenenveertig mensen geïnterviewd, die op verschillende manieren met de zorg te maken hebben.

Vanuit die interviews heb ik wat zij beleven in en met de zorg samengevat en hun ervaringen en verhalen. En dat leverde verrassende, lieve, verdrietige, boze verhalen op. Verrassend, wat mensen meemaken als je dat niet meer verwacht, lief, zoals mensen aandacht voor elkaar hebben, verdrietig, al het leed wat er bij komt kijken, boos, uit machteloosheid, omdat je iets niet meer kunt, maar ook boos op organisaties die niet de hulp leveren zoals je van hen zou mogen verwachten.

INHOUDSOPGAVE

1. Alie Moen: <i>Ik ging heel vaak met een tevreden gevoel na een dag werken naar huis</i>	7
2. Buurman André: <i>Mijn vrouw was niet in orde, maar zij was geen klager</i>	12
3. Angela: <i>Liggend paardrijden werkt ontspannend voor gehandicapten</i>	21
4. Annel: <i>Bert was welkom</i>	28
5. Christina: <i>Ik probeer nooit de rottigste klusjes op vrijwilligers of stagiaires af te schuiven</i>	34
6. Caroll Castro: <i>Ik zet een knopje om, om het verdriet niet meer toe te laten</i>	42
7. Corrie vertelt: <i>De AWBZ en de moeizame contacten met de zorgverlening</i>	50
8. Mena: <i>Bij ons gebeurt het wel dat een aantal kinderen achter elkaar overlijdt</i>	63
9. Daphne: <i>We dachten altijd dat het suiker was, maar het bleek Alzheimer</i>	79
10. <i>Donja is goud waard – uit het leven van een hulphond</i>	85
11. Emiel, Corrie vertelt over haar man: <i>Het was zeer moeizaam om hulp te krijgen</i>	91
12. Piet over Musa en Frieda over Fred (97)	
13. Fleurtje: <i>Ik behandel de aanvraag en bepaal de mate van hulp, de indicatie</i>	100
14. Geert: <i>Zorgverzekering, zorg dat het beter wordt</i>	105
15. Greet: <i>Valide mensen weten niet goed hoe ze met gehandicapten om moeten gaan</i>	107
16. Ira: <i>In het hospice kreeg ik weer gelegenheid om met mijn moeder te praten</i>	111
17. Ivette: <i>Wij hebben een huiskamer in jaren '30-stijl, zo'n succes bij de bewoners</i>	117
18. Marijke: <i>Ik heb bovennatuurlijke dingen meegemaakt</i>	120
19. Marina: <i>Ik heb al vijfendertig jaar pleegkinderen gehad</i>	127
20. Melissa: <i>Veel verschillende situaties, dat vind ik het mooie van het werk in de thuiszorg</i>	132

21. Michelle: <i>Jonge moeders die gaan sterven is natuurlijk heel aangrijpend</i>	146
22. Nio: <i>De klok is soms mijn grootste vijand</i>	152
23. Taxiverhalen: <i>Als taxichauffeur ben je ook een beetje een therapeut</i>	155

1. Alie Moen, gezinshulp

“Ik ging heel vaak met een tevreden gevoel na een dag werken naar huis.”

Corrie vertelt:

Alie had heel lief onze zoon Manuel mee naar haar huis genomen om te logeren. Mijn vriendin is een echte verzorgster in hart en nieren. Manuel heeft het door de verzorging van Alie enorm naar de zin gehad. Op de foto's die ik later kreeg, daar straalt Manuel helemaal op. Na afloop van de logeerpartij kreeg ik een verslag van deze dagen, over wat Manuel had gegeten en wat zij allemaal met hem gedaan had.

“Ik heb een tijd bij jou in bed gelegen. Je lag zo goed naar me te kijken, ik kreeg er een brok van in mijn keel. Ik had er alles voor over gehad om even bij je naar binnen te kunnen kijken. Wat er op dat moment door me heen ging begrijpt niemand, ja pappa en mamma misschien wel. Wat hoor je? Wat zie je? Wat neem je in je op? Ik heb je zo fijn gestreeld, het was voor mij zo'n heerlijk moment. Jij lag ook zo helder naar me te kijken. Er ging zo'n golf van dankbaarheid door me heen, dat ik je een week bij ons heb kunnen halen en ik heb jouw dankbaarheid ook intens gevoeld. Als ik eraan denk krijg ik het er nog koud van. Het klinkt allemaal erg sentimenteel - ik heb het zo een fijn moment gevonden. Toen Piet beneden kwam, was het opeens weg. Ik geloof dat Piet nog wel een foto van ons gemaakt heeft. Ik heb er niets van aan Piet verteld die begrijpt het toch niet. (denk ik).
Liefs, Alie”

Corrie vertelt:

Als je met ernstig beperkte kinderen werkt, houdt dat ook in dat je hem of haar vaak moet prikkelen tot bezig zijn. En al zijn ze beperkt in hun doen en laten, dat wil niet zeggen dat deze kinderen zich niet ontwikkelen. Daar ontstaan verrassende en leuke situaties uit waar je met een glimlach aan terug kan denken en dat noemde ikzelf bij onze ernstig beperkte zoon, “Eilandjes van geluk”, want het zijn mooie

momenten en daardoor houd je het vol om voor zo iemand te zorgen. Alie, mijn vriendin, is door onze Manuel in contact gekomen met meervoudig gehandicapten. Dat beviel haar zo goed en zij vond het zo fijn om deze mensen te verzorgen dat zij er haar werk van heeft gemaakt. Alie heeft ook gewerkt in een kleinschalig woonproject met meervoudig gehandicapte mensen.

Alie vertelt:

KLEINE DINGEN DIE GELUK GEVEN

“Ik ging heel vaak met een tevreden gevoel na een dag werken naar huis. Het zit ook vaak in de kleine dingen, dat je bijvoorbeeld iemand die niet op het waterbed wil, gewoon op het waterbed legt en dan met de gordijnen dicht met de kinderen lekker een liedje gaat zingen. En dat gewoon tien minuten volhoudt en elke keer als je weer iets nieuws bereikt, iets wat een kind leuk vindt of dat een kind gewoon plezier heeft, dat is gewoon heel fijn. Ik had een ei met een geluid erin verstopt. Een jongen mocht het op gaan zoeken. Elke keer ging hij luisteren en dan was hij zo trots als hij het gevonden had. Dat kon ik blijven herhalen tot in het oneindige. Ik ging ook wel eens met iemand wandelen in de rolstoel. Dan ging ik langs de sloot. Hij ging dan over de brug hangen in zijn rolstoel en in het water spugen. Als er dan eendjes op afkwamen, dat vond hij geweldig.

Ervandoor

Van tijd tot tijd maakte ik ook spannende dingen mee. Er was een meisje met autisme dat best wel agressief kon worden. Normaal gesproken luisterde zij wel als je met haar meeging, dus je kon wel gewoon met haar naar de winkel. Af en toe was zij zo boos, dan wilde zij van niemand wat weten en rende als een kip zonder kop weg. En dan zag zij niet of er bijvoorbeeld een auto aankwam. Op een keer was ze de wijk in gehold; een collega had haar gelukkig weer terug gebracht maar toen wij even niet opletten rende ze weer het tuinhok uit, want daar had ze een sleutel van. Wij gingen er hard achteraan en toen zijn wij een half uur tot drie kwartier bezig geweest om haar weer binnen

te krijgen - elke keer rende ze we naar buiten en ging in de tuin zitten. Wij konden haar niet alleen laten, want wij wisten niet wat zij ging doen. Toen wij haar een andere keer niet te pakken konden krijgen hebben wij uiteindelijk de politie gebeld en die heeft haar weer naar huis gebracht. Haar zuster die er ook woonde, was onrustig geworden, die voelde de spanning aan en miste haar zus. Zij hadden ieder een eigen appartement met een tussendeur, die meestal open stond, zodat ze toch als zussen contact hadden. Zij merkte gelijk als er wat aan de hand was – en als haar zusje boos was had het invloed op haar.

Omgaan met overlijden

Ik was eens met iemand die een epilepsieaanval kreeg met een ademstilstand. Er was een feestje aan de gang niemand hoorde mij en dan zie je hoe kwetsbaar deze kinderen zijn. Wij hebben in een vrij korte tijd drie maal een overlijden meegemaakt van een volwassene. Wij kunnen dat delen met elkaar, ieder ervaart het anders. Daar mag en moet je ook de ruimte voor hebben. Wij hebben ook een soort workshop gevolgd: dan moest je je een casus voorstellen dat er iemand ernstig ziek was die overleed en wat jij dan zou doen in zo'n situatie en dat bespraken wij met elkaar.

Een kind van alledag . . .

Verdrietig was het geval van de jongen met een spierziekte – hij ging heel hard achteruit. Het was heel verdrietig dat hij elke keer wat in moest leveren – wat hij eerder kon, kon hij niet meer. Ik dacht aan wat ik voor hem zou kunnen betekenen - één keer per week op vrijwillige basis naar hem toe om voor te lezen of zo. De ouders weten gewoon dat hun kind, een kind van alle dag is. Hij was inmiddels volwassen en de ziekte had zich al op jonge leeftijd gemanifesteerd. Zij waren op alles voorbereid - hij had al een aantal keren longontsteking gehad. Dan was het kantje boord en dan kwam hij er weer bovenop maar de ouders beseften dat het snel afgelopen kon zijn. Hij was op een gegeven moment sterk vermagerd, maar toch was hij geestelijk nog heel sterk. Hij kreeg sondevoeding, omdat hij niet meer normaal kon

eten. De ouders zagen het gevecht van de jongen heel duidelijk, omdat hij zo goed besepte, wat er aan de hand was. Met de contactpersoon konden de ouders alles bepraten. Wij probeerden de ouders daarin te ondersteunen. Ik had zelf voorgesteld om bij hem te blijven als hij met een longontsteking thuis was, zodat de ouders eruit konden om even op adem te komen. Zijn ouders woonden ook dichtbij en hij ging meestal drie nachten in de week naar huis en overnachtte ook thuis. De kans dat hij bij zijn ouders thuis zou overlijden was dan ook heel groot.

Een tevreden Manuel

Net een zak aardappels . . .

In het begin toen ik bij “kleinschalig wonen” werkte moest ik wel de cliënten leren kennen en aan hen wennen. Je moest gewoon een band met zo iemand krijgen, om het contact te kunnen houden. Als je het kind eenmaal kende dan ging het wel, er ging gewoon een hele periode over heen voor je ermee om kon gaan. Er was een jongen bij – die kon alleen op de grond liggen of hij liet zich hangen en ging je dan knijpen en dan was het heel moeilijk. Hij was zwaar en het was net een zak aardappels als hij op de grond lag en als hij gewoon meewerkte was hij heel vrolijk en leuk. Als hij niets wilde, dan deed hij ook niets. Dan kon je er niets mee beginnen, want dat was aan een dood paard trekken, hij liet zich ter plekke vallen en hij ging alleen liggen bonken met zijn hoofd. Hij ontweek ook om je aan te kijken.

Hij kon het wel alleen redden . . .

Ik was van meerdere personen de contactpersoon en de eerstverantwoordelijke en er waren dagen dat je alleen dingen aan het regelen was. Ik had dan vaak het gevoel dat ik van het kastje naar de muur gestuurd werd - de ene keer ging het goed en de andere keer ging het beter - het lag ook vaak aan de mensen zelf, want ik werkte toentertijd met mensen met een aangeboren hersenletsel en die dachten dat ze alles heel goed konden. Dan regelden zij het allemaal weer verkeerd of zij werden opgebeld: dan werd Jan of Henk bijvoorbeeld opgebeld door de indicatiestelling, hoe het ging en zo en of het beter ging. En hij antwoordde: - Ja hoor! - en of hij het allemaal alleen kon redden en hij antwoordde dat hij het wel alleen kon redden.

En toen kreeg ik ineens bericht dat de indicatie zou stoppen en ik heb er veel werk aan gehad om het weer ongedaan te maken. Hij had een hersenletsel en er werd helemaal niet bij stil gestaan, dat die man helemaal niet in staat was om te oordelen dat hij hulp nodig had of ondersteuning. Ja, dat was gewoon heel lastig, want zij wisten vaak niet wat hersenletsel inhield. Dan ging Jan of Henk op vakantie en je had alles klaargemaakt en dan was hij zijn paspoort kwijt en moest hij weer bij de politie aangifte doen en een nieuw paspoort aanvragen.

Ik had ook te maken met mensen die hun geld verkeerd uitgaven - dan gingen zij telefonisch dingen bestellen en daar had ik het altijd druk mee om alles weer in orde te krijgen. Ik regelde met Henk of Jan de financiën; de mensen hadden nog wel hun eigen financiën, tot er aangetoond werd dat het echt niet meer ging. En dan werd er contact met de familie opgenomen, ja het moet nu opgelost worden en dat ging altijd in overleg met de familie of het werd uit handen gegeven aan een curator. Wij gingen wel iemand ondersteunen, zeker niet alles overnemen.”

2. Buurman André (83)

“Mijn vrouw was niet in orde, maar zij was geen klager.”

Mantelzorger André

Dat André later mantelzorger zou worden, daar had hij toen nog geen weet van. Want hij was immers gelukkig getrouwd met zijn Yvette, de liefde van zijn leven. Zij kregen samen één dochter en daar bleef het bij, maar het was goed zo.

Yvette was al een tijdje niet in orde, maar zij was geen klager. Zij besloten toch maar eens naar de huisarts te gaan, die een afspraak in het ziekenhuis regelde. En daar werd ontdekt dat haar nieren niet werkten. Het echtpaar besloot, dat André zo lang mogelijk zijn vrouw thuis zou verzorgen. Vanuit het ziekenhuis kregen zij wel hulp aangeboden, maar André gaf de hulp aan zijn Yvette voornamelijk zelf. Geleidelijk aan ging zijn vrouw achteruit, maar daar groeide hij in mee. En Yvette was erg optimistisch en blij met één-op-één zorg van André en zij vormden samen een goed team. Voor André was het niet meer dan normaal dat je voor elkaar zorgt.

André heeft Yvette tot het laatst toe thuis verzorgd. De laatste maanden werden wel zwaarder, want Yvette kon niet meer zo goed lopen, haalde de wc niet altijd en dan kon zij het niet meer ophouden. André verschoonde Yvette en was dan wel even bezig om alles op te ruimen. André had niet alleen een papegaai boven het bed van Yvette geplaatst, maar was zo slim om er ook één achter de bank neer te zetten. Zodat Yvette zich ook, zolang het ging, omhoog kon trekken. Zij kon André niet helpen met de verzorging aan haar - hij kon haar niet zomaar vastpakken, want dat hield zij niet vol, vanwege de pijn. Als mantelzorger voor Yvette moest hij doorgaan en hij was er altijd voor zijn vrouw, zij deden alles samen. Zij waren helemaal op elkaar aangewezen, maar zij reageerde ook wel eens kritisch. Zij hadden ook ironische humor en daardoor hielden zij het samen vol. Yvette was ook niet negatief en wist het altijd naar iets positiefs om te buigen. André

had ook geen behoefte aan een hobby om zich te ontspannen. Het liefst nam hij zijn vrouw in de rolstoel mee naar buiten om samen hun hond Sarah uit te laten.

André zijn vrouw was een rasechte optimist en als zij weer eens in het ziekenhuis lag dan haalde zij graag een geintje met die nieuwe dokter uit. Toentertijd had je een reclame met voetballer John de Wolf en dan riep zij vanachter het gordijn vandaan, terwijl de nieuwe arts haar onderzocht, ineens: “Zuster hij doet het weer!” Dan stond die dokter helemaal voor joker, maar kon er later de grap wel van inzien.

André moest wel eens improviseren, zeker die keer toen zijn vrouw uit bed was gevallen. Yvette lag aan de andere kant van het bed en hij kon niet bij haar komen om haar weer op bed te leggen. Op een gegeven moment is hij onder het bed door gekropen en heeft haar met zijn knieën en rug weer in bed geduwd. Toen Yvette uiteindelijk weer in bed lag kregen zij de slappe lach, over hoe zij het voor elkaar hadden gekregen. André voelde het wel in zijn lichaam, maar het lukte hem omdat zij toen nog maar 50 kilo woog.

Zij konden het vol houden omdat zij ook geloofde dat er meer is dan wat je ziet - ik denk dat het voor hen de grootste inspiratie en krachtbron was. Yvette was helderziende en zij was gewend met haar “begeleider” te praten. Als André een voorstel deed om iets op een bepaalde manier te doen, dan zei Yvette dat Hans tegen haar zei: “Als je het zo doet dan gaat het beter!” - en dan deed zij het ook en dan ging het ook altijd beter. Zij werden eigenlijk rechtstreeks uit de “kosmos”, de goede kant uitgestuurd. En André wist dat het haar de kracht gaf om door te gaan. Zij had een onvoorwaardelijk vertrouwen in de Kosmos! En dat heeft André nog steeds. Enkel het verplegend personeel vroeg aan hem of hij het nog vol kon houden.

Tijdens deze periode kregen zij alleen van hun dochter steun, maar door de mensen uit de buurt is André nooit hulp aangeboden. Toen de vrouw van André zo ziek was is de huisarts nooit bij hen thuis gekomen. Als er wat was dan moesten zij naar hem toe. André vond

dat hij in feite niets aan zijn huisarts had. Hij kreeg bij het aanvragen van een traplift en andere hulpmiddelen steun van een maatschappelijk werkster van het ziekenhuis. Zij wees hem op dingen waar hij in de periode dat zijn vrouw zo ziek was recht op had. André ervaarde het als dat de zorg gedeeltelijk uit zijn handen werd genomen en dat vond hij fijn. André moest inmiddels drie maal per week met zijn vrouw naar het ziekenhuis en daar moest hij op tijd zijn. Op een gegeven moment zei Yvette hem: “Het hoeft van mij allemaal niet meer.” Daar hadden zij het met elkaar over, want zij hadden haast nooit verzuimd. Dan zette hij Yvette in zijn auto en uiteindelijk gingen zij dan naar het ziekenhuis, met grote tegenzin. Maar Yvette zag in het ziekenhuis mensen die er nog slechter aan toe waren dan zij. En dan stapte zij uit haar bed en ging naar deze mensen toe om ze te bemoedigen. Door te zeggen: “Ga maar lekker door hoor, je ziet dat het kan!”

Ja, die kracht van haar bewonderde André in Yvette. Ondanks dat Yvette ziek was hadden zij het heel goed met elkaar. Toen zijn vrouw nog goed was, hebben zij samen reizen over de hele wereld gemaakt. Toen André zijn vrouw ziek was, haalden zij samen die mooie herinneringen op. En hij vroeg haar waar zij nog niet was geweest en graag heen wilde. “Ja,” zei zij tegen André, “ik zeg nu wat geks, maar er wordt door mijn geestelijk geleider Hans gezegd, dat wij eigenlijk met vakantie naar Rome moeten gaan.” “Maar Yvette!”, zei hij verbaasd, “Naar Rome, wat moeten wij in Rome doen?” “Nou dan gaan wij naar de Sint Pieter!” En zij zijn ondanks dat ze ziek was naar Rome gegaan. Zij kwamen bij de Sint Pieter en beleefden daar samen dingen die eigenlijk niet konden. Zij zijn met een priester door de catacomben gelopen van alle overleden pauzen, vanaf het begin dat de Sint Pieter gebouwd was. Yvette en André hebben zelfs in de pauselijke lift gezeten, daar kom je normaal als bezoeker niet eens in de buurt. Yvette wilde ook naar de Sixtijnse kapel. In de hele straat stonden kilometers lange rijen van wachtende mensen die een kaartje wilden kopen. Maar zijn vrouw kon niet anderhalf uur in de zon wachten en zij besloten met elkaar de hele rij voorbij te gaan en dan bij de ingang te vragen, hoe zij aan kaartjes konden komen. Hij vertelde erbij, dat zijn vrouw niet zolang in de zon kon wachten. En tot hun grote verbazing gingen alle hekken open en

mocht André met zijn vrouw in de rolstoel zo doorlopen. Toen zij weer uit de kapel wilden, kwam er een priester die hen door allerlei gangen weer naar de uitgang bracht.

Goede en slechte tijden in het ziekenhuis

Inmiddels kreeg Yvette pijnstillers, maar zij had een hoge pijngrens en sommige medicijnen hoefde zij niet meer, want zij wilde nog wel weten dat zij leefde. Voor de nierdialyse moest Yvette drie keer in de week naar het ziekenhuis. Die vrijdagmiddag was Yvette in het ziekenhuis voor nierdialyse en daar bleek haar bloeddruk niet in orde te zijn. Zij werd in de namiddag doorgestuurd naar de hartafdeling. Zij waren tot een uur of één 's nachts op de hartafdeling met haar bezig. Ineens zei de arts dat zijn avonddienst erop zat: "Nou ik zie u maandagmorgen weer." - Maar Yvette zei toen: "Nee, ik dacht het even niet, want ik moet maandagmorgen voor een afspraak voor behandeling naar de nierdialyse toe." Maar de arts antwoordde haar: "Ik help u nu niet meer, want ik heb nu weekendverlof." Yvette liet haar stem horen en zei: "Dan ga ik ook het weekend naar huis!" En ze zijn daadwerkelijk midden in de nacht zo snel mogelijk naar huis gegaan. André heeft dan wat kleren die zijn vrouw nodig had in een plastic tasje gedaan, de rolstoel uit de auto gehaald en is samen met zijn vrouw naar huis gereden.

Maandagmorgen zorgden zij dat ze op tijd in het ziekenhuis waren. En tot hun verbazing kregen ze toen van de arts van de hartafdeling te horen, dat zij Yvette niet mochten helpen. André vroeg verontwaardigd: "O nee? en waarom dan niet?" "Omdat u op eigen risico naar huis bent gegaan." Toen de behandelende dialysearts dat hoorde accepteerde hij het niet en zei tegen Yvette: "Kom maar gauw in bed, want wij gaan u wel helpen!" Toen kreeg de arts van de hartafdeling van de dialysearts op zijn donder. Hij zei tegen hem: "De meest positieve klant van mij, die ga jij niet als een kind behandelen door tegen haar te zeggen, dan moet u maar tot maandag wachten, ben jij nou helemaal een haartje betoeterd!!" Want deze arts wist dat zijn patiënt ondanks dat zij zo ziek was, heel positief was en dat zij zich de kaas niet van het brood liet

eten. De artsen hadden respect voor haar en deze dialyse-afdelingsarts stond achter hen.

Op een keer moest Yvette bloed laten prikken maar de prikzuster kreeg het niet voor elkaar. André zei direct: “Jullie kunnen het beste zuster Nora halen en jullie blijven er vanaf want jullie kunnen geen bloed van haar afnemen. Laat Nora het doen!” Gelukkig gaven zij toe en André heeft beneden zuster Nora opgehaald, die wel het bloed goed kon afnemen.

Yvette heeft één keer met een heel botte arts een aanvaring gehad, want hij wilde bij Yvette een bypass in haar arm plaatsen. Yvette zei tegen hem: “Dat kan helemaal niet, want mijn aderen zijn te slecht.” Maar de arts antwoordde: “Ja, dat kan allemaal makkelijk, ik doe dit al jaren lang!” Hij heeft de bypass erin gezet, om een omleiding te maken om haar weer te opereren.

André was er goed pissig over en heeft hem erop aangesproken: “Ik heb het toch gezegd dat het niet kon waarom ben je zo eigenwijs kerel?” Toen heeft deze arts een proces aan zijn broek gekregen en hij moest het allemaal in orde maken en Yvette opnieuw opereren. Op een gegeven moment moest die dokter, een professor, wel toegeven dat het hem niet gelukt was. Hij wist niet meer wat hij moest doen om het goed te maken. Maar de professor is later nog wel bij haar gekomen omdat hij wel begreep waarom Yvette zo kwaad was geworden en dat het hem niet zo lekker zat. Hij zei: “U hebt ergens toch wel gelijk gehad, sorry hoor, het is allemaal fout gegaan!” Gelukkig dat die professor zijn fout toegaf en van zijn voetstuk afstapte, want heel vaak wordt het in de doofpot gestopt. Tussen de ziekenhuisopnames door moest Yvette evengoed drie maal in de week naar de nierdialyse-afdeling en het gebeurde regelmatig dat zij een half uur tot drie kwartier moesten wachten, voor zij aan de beurt waren. Maar dit was voornamelijk als er spoedgevallen tussendoor kwamen en Yvette vond het nooit erg om te wachten. André en Yvette waren over de bezoeken aan het ziekenhuis over het algemeen heel positief, want de rest van de artsen nam haar wel serieus. De cardioloog die zijn vrouw zou opereren zei: “Wat bent

u toch een gek mens!”- maar altijd op een leuke manier. Zo kan het ook en dat is een goede houding naar de patiënten toe.

Douchen

Yvette werd een dag voor haar overlijden opgenomen in het ziekenhuis. Helaas was het toen zo druk op de afdeling dat er niemand was om haar te douchen en zij vroegen André of hij het wilde doen. Aangezien André thuis altijd zijn vrouw douchte, ging hij aan de gang. Pas toen hij na het douchen net alles opgeruimd had, kwam er eindelijk een verpleegster die hem heeft geholpen om zijn vrouw in bed te krijgen. Die avond nam hij afscheid van zijn vrouw en zei tegen haar: “Nou ik zie je morgen wel weer na de hartoperatie.” Maar hij heeft haar nooit meer gesproken, want Yvette kreeg na de hartoperatie een herseninfarct. Toen André naar de afdeling toeging, was zijn Yvette al hersendood en hij heeft toen de beslissing genomen, dat de apparatuur stil werd gezet. Yvette en hij hadden dat al van te voren afgesproken: als het fout ging dat er niet meer gereanimeerd werd.

Het ziekenhuis heeft Yvette afgelegd en zij werd naar een speciale kamer in het ziekenhuis gebracht, waar iedereen afscheid van haar kon nemen. Daarvandaan is Yvette overgebracht naar een uitvaartcentrum. André ervaaarde het voor zijn vrouw als een bevrijding dat zij was overleden, want het lichaam was gewoon op. Hij was natuurlijk wel in de rouw, want hij had tien jaar voor zijn vrouw gezorgd en ineens moest hij de crematie regelen. Een mevrouw van de verzekering kwam bij hem thuis. Het bleek dat zij voor 6000 gulden waren verzekerd en de uitvaart koste 6.500 gulden. André vertelde die vrouw van de verzekering, dat hij niet zoveel geld had. En toen zei ze: “Dan leen je het toch van de gemeente!” Hier werd hij heel boos om en hij zei: “Als je nu niet uit mijn huis weggaat, dan schop ik je eruit, want dit ga ik oplossen!” Hij werd door haar naar een andere kamer gestuurd, opdat hij zou kalmeren. Toen is die mevrouw met de verzekering telefonisch gaan overleggen. Ze zei hem daarna: “Wij kunnen het ook wel voor 3.000 gulden doen. Er wordt een kleine kamer in het crematorium voor uw vrouw geregeld - daar blijft zij dan staan en alles komt goed.”

Yvette had alles zelf van te voren met André besproken en de uitvaart was verder goed geregeld.

Spirituele ervaring

Een jaar na het overlijden van zijn vrouw heeft André een spirituele ervaring gehad. Later is hij naar een helderziende gegaan en zij vroeg hem waar hij zijn vrouw had uitgestrooid. Hij noemde haar de plek. Zij vertelde André dat hij de complimenten kreeg van zijn vrouw, omdat hij haar zo goed had verzorgd. De helderziende vertelde verder, dat zijn vrouw op de plek ligt, waar zij vroeger samen altijd kwamen. Voor André was het een bevestiging, dat het leven na de dood niet ophoudt. En zij zei verder nog, dat zijn vrouw hem daarvoor bedankte omdat hij het samen met hun dochter fantastisch had gedaan. André was er ook van overtuigd dat zij elkaar later weer tegenkomen. André zou de verzorging van zijn vrouw zo weer over doen, omdat je in zo'n situatie zit - dan krijg je krachten en kan je door gaan en zeker als je zo een positieve vrouw als Yvette mag verzorgen.

“Ik help mensen op een manier die vaak blijkt te werken.”

André is al 83 jaar en is nog steeds met andere mensen erg begaan en waar het kan helpt hij.

Aloud medicijn

André maakt van hennepplanten wietolie. Het gebruik van geneeskrachtige hennepplanten is al in 1300 door een dokter onderzocht. Rond 1800 is men er wietolie van gaan maken en het was toentertijd bij elke apotheek en drogist te koop. Later ging de farmaceutische industrie medicijnen maken. De weerstand tegen wietolie is mede ingegeven door de angst een belangrijk marktaandeel te verliezen. André zelf had ook diverse lichamelijke klachten. Daarom neemt hij zelf ook dagelijks een druppel wietolie. Als hij voor controle bij de dokter komt, krijgt hij aldoor te horen dat zijn bloedwaarden goed zijn.

Een vrouw uit Groningen

Dit verhaal vertelde André over een vrouw uit Groningen, die te horen kreeg dat zij borstkanker had. Zij werd daarvoor ook enige tijd bestraald. Op een dag kreeg André een telefoontje vanuit Groningen – het was de vrouw die hem vroeg of hij haar aan een flesje wietolie kon helpen. Zij hoopte dat zij door de wietolie van de kanker kon afkomen. André is dezelfde avond nog wietolie gaan maken zodat hij het zo snel mogelijk naar Groningen kon brengen. Hij had twee soorten olie gemaakt: de ene in verdunde vorm, de andere wat sterker. De vrouw nam elk uur een druppel van de verdunde olie, maar dat verlichtte de pijn niet zoveel. Maar toen zij de sterkere wietolie nam merkte zij vanaf het eerste moment, dat zij helemaal geen pijn meer had of misselijk was. Daarnaast werd zij nog volgens planning bestraald. Na zes weken moest zij voor controle naar het ziekenhuis en er werden foto's gemaakt voor de volgende serie bestralingen. Tot zijn grote verbazing kon de oncoloog geen kanker meer ontdekken, haar hele lichaam was schoon. Volgens de oncoloog was dat onmogelijk en zei haar, dat de apparatuur waarschijnlijk niet goed was. De oncoloog vroeg haar of zij de dag erop terug kon komen. In de tussentijd zou men de apparatuur controleren. De volgende dag werden er weer foto's gemaakt en er werd zelfs een andere arts bij geroepen. Er was wederom niets aan kanker te vinden, zij was helemaal schoon. De arts zei: "Luister wij hebben dit geconstateerd - maar morgen is de oncoloog en de professor hier en die zouden u toch graag even willen spreken." De vrouw ging voor de derde keer naar de oncoloog toe en hij vroeg haar of zij iets bijzonders had gedaan. Zij antwoordde dat zij wietolie had gebruikt. Zij kreeg de reactie dat het een alternatieve geneeswijze was en niet volgens hun methode. Zij antwoordde: "Houd u eens even op - u wilt toch dat ik beter word? Dan is het mijn verantwoording om met mijn lichaam te doen wat ik wil. Op mijn manier heeft het geholpen met die olie. En u hebt nu zelf kunnen testen en zien hoe het is." De oncoloog had er geen weerwoord op. Zij moest maar opnieuw een afspraak gaan maken met de secretaresse en dan zouden zij nogmaals alles nakijken met een MRI- en CT-scan, want het kon allemaal niet mogelijk zijn. Vroeger had zij ook niergruis en ook daar was zij op nagekeken. Er was ook